

เทศน์เช้า วันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ วันนี้วันพระ วันพระ วันพระวัน โทณเราทำบุญกุศลของเรา เรา เป็นชาวพุทธ เวลาชาวพุทธขึ้นมา ชาวพุทธกับลัทธิศาสนาอื่นเขาแตกต่างกันอย่างไร อันนี้ ศาสนาอื่นเวลาเขาทำบุญกุศลในความเชื่อของเขา เราเป็นชาวพุทธ วันโกนวันพระ วันโกนวัน พระ วันนักษัตรฤกษ์ คุติ เวลาจันทรคติ น้ำขึ้นน้ำลงมันให้ผลกับชีวิต ให้ผลกับทุกๆ อย่างนะ องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลารู้แจ้งโลกนอกและโลกใน

โลกนอกความเป็นอยู่ของโลก กามภพ รูปภพ อรูปภพ การเวียนว่ายตายเกิดของวิญญู ะ โลกใน ใครเป็นคนไปเกิด เวลามันมีกามภพ รูปภพ อรูปภพมันมีของมันอยู่แล้ววิญญู ะ แล้วใคร ไปเกิดล่ะ ใครไปเกิด โลกในใจ ปฏิสนธิจิต จิตของเราเวียนว่ายตายเกิดในวิญญู ะ ถ้าเวียนว่ายตาย เกิดในวิญญู ะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวียนว่ายตายเกิดในวิญญู ะเป็นพระโพธิสัตว์ สร้าง บุญกุศลมาขนาดนั้น สร้างบุญกุศลมา

เวลาสร้างบุญกุศล ทำคุณงามความดีประชาชนเขาต่อต้าน พระเวสสันดรเขาไล่ออกจาก วัด ไล่ออกจากบ้าน ไล่ออกจากเมือง ไล่ออกจากเมืองเพราะเขาทำบุญกุศล ทำบุญ จิตใจมัน แตกต่างกันไป จิตใจมันแตกต่าง คนที่ดีดีมหาศาล ใจอื่นที่เห็นแก่ตัวมันรับไม่ได้ มันเห็นสภาพ แล้วมันรับไม่ได้ มันรับไม่ได้ไล่ออกๆ ไปเลย แต่ท่านก็ทำดีของท่านมาตลอด

พูดถึงผลของวิญญู ะ พูดถึงโลกนอก รู้แจ้งโลกนอก โลกใน โลกนอก เวลาโลกใน โลก นอกมันต้องมีของมัน นรก สวรรค์มีหรือเปล่า นรก สวรรค์มีหรือไม่มี ปฏิเสธว่าไม่มี มีหรือไม่มี มันก็เป็นเรื่องของมันอยู่อย่างนั้นแหละ จักรวาลมีหรือเปล่า ดวงดาวอื่นมีหรือเปล่า มันมีทั้งนั้นแหละ มันมีของมัน จะรู้ได้หรือรู้ไม่ได้ไง คุณเชื่อโรคซิบางอย่างเชื่อโรค โรคของเราเห็นด้วยตา ก็ ได้ บางเชื่อโรคเห็นด้วยตาไม่ได้ต้องไขก๊อ้งจูลทรศร์น บางที่เชื่อโรคเรามองมันไม่เห็น

นี่ก็เหมือนกัน ผลของวิญญู ะๆ รู้แจ้งโลกนอก โลกใน แล้วโลกใน โลกในจิตเวียนว่ายตาย เกิดในวิญญู ะ มันต้องเวียนว่ายตายเกิดในวิญญู ะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือคัมภีร์นี้ เวลา

รื้อค้นที่นี้ การเวียนว่ายตายเกิด แล้วที่ไม่เกิดไม่ตายทำอะไร ไม่เกิดไม่ตายทำอะไร ทำอย่างไรก็เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำความสงบของใจเข้ามา เวลาใจสงบเข้ามาแล้ว บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุติปาตญาณ อาสวกขณญาณ ชำระกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

โลกนอกก็อยู่อย่างนั้น นรก สวรรค์ก็อยู่ของมันอยู่อย่างนั้นแหละ ของมันอยู่อย่างนั้นแต่ จิตดวงนี้มันไม่ไปแล้ว จิตดวงนี้มันจบสิ้นมันแล้ว ถ้ามันจบสิ้น แล้วมันจบสิ้นอย่างไร มันต้องมีที่จบสิ้นสิ ถ้ามีที่จบสิ้นขึ้นมานะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ อยู่โคนต้นโพธิ์นะ ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อค้นสังขารความจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้ วางธรรมวินัยนี้ไว้ก็ให้เราประพฤติปฏิบัติกัน

อานนท์ เธอบอกเขาจะให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด อย่างบูชาด้วยอามิสบูชาเลย สิ่งที่อามิสบูชาแต่อามิสบูชามันก็เป็นวัณณธรรม เป็นอามิสไปทั้งหมด โลกเป็นทั้งโลกเลย เป็นอามิสไปหมดเลย เป็นแต่เรื่องของโลกๆ ใจ มันไม่ย้อนกลับมาหรอก ถ้าย้อนกลับมา คุณสิ เวลาย้อนกลับมาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านอยู่ด้วยความสงบสงัดใจ เราสร้างขึ้นมามันดูที่คนสร้าง คนสร้างถ้าเขามีคุณธรรมในหัวใจของเขา เขาต้องสร้างสิ่งนั้นมาเพื่อหัวใจของเขา สร้างเพื่อแนวทางในการประพฤติปฏิบัติ

คุณสิ อยู่ป่าอยู่เขา คุณสิ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสร้างร้าน ทำแคร์ ทำที่อยู่อาศัยเท่านั้น เราอาศัยมันๆ อาศัยมันเพื่อความสงบของใจใช่ไหม เราไม่ใช่เป็นขี้ขี้มันๆ สร้างชะใหญ่โต สร้างชะสวยงามเขียว แล้วก็ใครจะไปเก็บรักษาละ ใครจะไปดูแลรักษา ต้องหาเงินมาบำรุงรักษามัน ถ้าบอกว่ามันเป็นประเพณีวัณณธรรม มันเป็นเรื่องศัพทศัพท์ของศาสนาพุทธ คุณสิ วัณณธรรมเขาสร้างสิ่งสวยงาม สวยงามอย่างนั้นมันก็เป็นเรื่องโลกใจ

เรื่องโลก คุณสิ เวลาเขาหล่อพระ คุณสิ เวลาหล่อพระได้บุญกุศลมาก ทุกคนชื่นชมมาก แต่ไม่มีใครเห็นว่าหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านหล่อคน ท่านหล่อคน ท่านหล่อหัวใจคน หัวใจคน มันหล่อขึ้นมา มีศีล สมาธิ มีปัญญาขึ้นมา การหล่อคนมันแสนยาก เราจะหล่อเขาขึ้นมาได้อย่างไร หล่อให้เป็นความจริงขึ้นมาให้ได้ แล้วเป็นความจริงขึ้นมาเขาต้องยืนของเขาได้ คุณสิ เวลาคนเขามีความสุข เขามีความสุขเขามิหมิ่นพินิจของเขา เขามีความสุข เขามีความสงบระงับ

ของเขา เขามีความสุข มีความสุขมันมาจากไหนล่ะ ก็มาจากที่ว่าเขาสร้างของเขามาแล้วเขา แสวงหามาเพื่อประโยชน์ของเขา เขาทำได้สมควรปรารถนาของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราจะสร้างคนๆ สร้างอย่างไร ศีล สมาธิ ปัญญา มันมาจากไหน ศีล สมาธิ ปัญญา ก็เรียนกัน เรียนกันมา เรียนจนความรู้ท่วมหัว ไม่รู้ถึงสติ สมาธิ ปัญญา ไม่รู้จัก เวลา ปัญญา ปัญญา ก็กดคอมพิวเตอร์ พระไตรปิฎก เวลาพูดถึงพุทธพจน์ สารุพุทธพจน์เป็นพุทธพจน์จริงๆ แต่พุทธพจน์นั้นเขาเพื่อให้เราประพฤติปฏิบัติ ให้เรา รู้จริง ถ้ารู้จริงขึ้นมา ก็เป็นความจริงขึ้นมา ถ้ามันไม่รู้จริงขึ้นมา มันก็ตาบอดคลำช้างไปอย่างนั้นแหละ ตาบอดคลำช้าง นี่ใจพูดถึงว่า เวลาพูดถึงการทำบุญกุศล เรื่องของศาสนา เรื่องศาสนามันมีโลกนอก โลกในนะ

โลกนอก โลกใน เรื่องสิ่งปลูกสร้าง เรื่องวัฒนธรรมประเพณีมันเป็นของเสียหาย ตรงไหน ไม่เสียหาย มันเป็นคุณงามความดีอันหนึ่ง แต่จิตของคนมันต้องสูงขึ้น มันต้องสูงขึ้น มันต้องพัฒนาขึ้น คนเราต้องพัฒนาขึ้น โลกในของเราทุกอย่างพร้อมแล้ว เราทำทุกอย่างเสร็จหมดแล้ว ทำทุกอย่างพร้อมหมดแล้ว แต่เรายังทุกข์อยู่ มันยังต้องเวียนว่ายตายเกิด แม้แต่นักปฏิบัติ พวกเราที่ปฏิบัติกัน เวลาจิตสงบแล้วมีความสุขมาก เวลามันคลายออกมา คุณดี มันคลายออกมา เลื่อมออกมา แล้วเป็นอย่างไรต่อ เวลาปฏิบัติแล้วก็ยังสงสัยอยู่จะทำอย่างไรต่อ เวลาสงสัยขึ้นมา ความลังเลสงสัยมันทำให้ละล้าละลังไปหมดเลย

ฉะนั้น เราทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบได้ ยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ใช้ปัญญาได้ ถ้าใช้ปัญญาได้ นี่ใจธรรมจักรๆ ใจ เวลาจักรมันหมุน คุณดี เวลาธรรมจักร จักรมันหมุนในหัวใจ มรรคมันเคลื่อนตัวไป มันเป็นความมหัศจรรย์ใจ แต่เราไปสร้างเป็นวัตถุกัน วัตถุมันก็สร้างไว้เป็นรูปเคารพ เป็นสัญลักษณ์ แล้วความจริงมันอยู่ไหน ความจริงมันอยู่ไหน ครูบาอาจารย์ของเราความจริงเต็มหัวใจ มีความจริงเต็มหัวใจเลย จะอยู่ที่ต่ำต้อย อยู่ที่คนไม่สนใจขนาดไหน เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์ตลอด

เทวดา อินทร์ พรหมเขาเห็นคุณค่า แต่มนุษย์ไม่เห็นคุณค่าไง มนุษย์มันเห็นคุณค่าแต่สิ่งปลูกสร้าง มนุษย์เห็นแต่โลกนอก เห็นแต่วัตถุไง แต่มันไม่เห็นน้ำใจของคน ถ้าน้ำใจของคน คุณดี ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา วันพระๆ ผู้ประเสริฐ ใครประเสริฐ ความกตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดี เราจะให้เป็นคนดีนะ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยายของเรา อย่างน้อยเราต้องดูแลรักษา ถ้าเราเป็นคน

คตินะ ความกตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดี คนดีเขาให้น้ำให้ข้าวแม่แต่อ้อมเดียว แม่แต่คำหนึ่งเขาก็มีคุณกับเรา

คุณงามความดี ความกตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดีๆ ถ้าเป็นคนดี เขามีบุญมีคุณกับเรา แต่คุณที่เขี้ยวหลอกลวงเขาไปหมด อย่างนั้นเป็นความดีหรือ แล้วเป็นความดีๆ เวลาทำบุญกุศล ให้ธรรมชนะซึ่งการให้ทั้งปวง ให้ธรรมๆ แล้วธรรมอะไร ธรรมจริงหรือธรรมปลอม ถ้าธรรมจริงๆ ขึ้นมา ธรรมจริง ความจริงมันอยู่ไหน ถ้าความจริงมันอยู่ไหน สัจธรรมๆ เวลาทำขึ้นไป เวลาสอนให้ใช้ปัญญาๆ ปัญญาอะไร ปัญญาอะไร โจรมันก็มีปัญญา คนคด คนโกงปัญญา มันยิ่งกว่าเรามาก คุณมันคิดมาแต่ละเรื่องเราคิดไม่ทันมันเลย ปัญญาคนโกง ปัญญาทำลายตัวเอง ปัญญาอย่างนั้น

ถ้าปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบระงับเข้ามาได้ ถ้าใจสงบระงับศีล ถ้ามันมีศีลนะ มีศีล มีความปกติของใจ ถ้าใจปกติมันมีศีลมันไม่ทุศีลใจ มันไม่แฉลบใจ คนโกหกมดเท็จจะทำความชั่วอย่างอื่นไม่มี ถ้าไม่ทำความชั่วอย่างอื่นเลยไม่มีถ้าคนโกหกมดเท็จ เวลามูสา ถ้ามันเป็นความจริงๆ ความจริงมันต้องซื่อสัตย์ เป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือ เอ็งทำอยู่อย่างนั้นเป็นความจริงไหม เป็นความจริงหรือ ก็เขาว่า ก็เขาว่ามาอย่างนั้น ก็เชื่อตามๆ กันมา แล้วคุณที่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ในพระไตรปิฎกที่ว่าอย่างนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอนระดับของท่าน อนุปูปพิถา คนที่จิตใจเขาหยาบ คนที่จิตใจเขายังไม่เข้าถึงศาสนา คนเราจะเข้าสู่ศาสนาจะเข้าได้อย่างไร คุณที่ เราใช้ของสิ่งใดไม่เป็นเราต้องฝึกหัดใช้เพื่อมันจะเป็น มันจะพัฒนาขึ้นไปใช้ใหม่ จิตใจของคนถ้ามันทุกข์มันยากเขาเรียกคนหนา คนหนามันไม่รับรู้ ไม่มีเหตุมีผลสิ่งใดทั้งสิ้น เขาถึงสอนให้เสียสละทาน

คำว่าเสียสละทาน ความตระหนี่ถี่เหนียว คนหนามันเห็นแก่ตัว มันเห็นแก่ตัว มันไม่ยอมเสียสิ่งใดเลย ไม่ยอมแพ้ใคร ไม่ยอมรับความเห็นของใครทั้งสิ้น มันเห็นว่าความเห็นของเราประเสริฐที่สุด ทิฐิमानะจรคฟ้า แล้วยังปลิ้นปล้อนหลอกลวงจะเอาผลประโยชน์จากเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนให้เชื่อถึงศาสนา ให้เชื่อระดับของท่าน ทานคือการเสียสละ การเสียสละ เสียสละเพื่อความร่วมมือเป็นสุขของสังคม

เราเสียดสละ พี่น้อง พ่อแม่เสียดสละให้ลูกขนาดไหน ลูกมันจะแบมือขอ มันจะเรียกร้องเอาขนาดไหนพ่อแม่ให้หมดเลย นั่นก็คือการเสียดสละทานอันหนึ่ง แต่ถ้ามันเสียดสละทาน เขาเป็นสายเลือดเราถึงเสียดสละได้ แล้วคนอื่นล่ะเราเสียดสละได้ไหม คุณติ ไหว้พระก็ไม่ถึงพระ ไปถึงลูกชาวบ้าน ลูกชาวบ้านเขามีศีลนะ ลูกชาวบ้านเขาถูกต้อง บวชถูกต้องตามกฎหมายนะ เวลาภิเษกมันคิดมันคิดอย่างนั้น เวลาจะไหว้พระก็ไหว้ลูกชาวบ้าน แล้วพระมาจากไหน ก็พระมาจากคน แล้วคนมาจากไหน คนก็มาจากมีพ่อแม่ มันก็ลูกชาวบ้านทั้งนั้นแหละ แต่ลูกชาวบ้านเขามีศีล มีธรรมของเขา ลูกชาวบ้านเขาพัฒนาของเขาขึ้นมา

นี่ไฉนระดับของท่าน ทาน ศีล ภาวนา ถ้าเสียดสละ เสียดสละก็เพื่อให้จิตใจยอมหยุดยอมผล เพราะคนที่เสียดสละทาน คนที่เป็นบัณฑิต เวลาอเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญจ เสวนา อโยคปคนพาลฯ แล้วถ้าเราจะวัดกันที่ไหนล่ะ คนพาลคือคนเห็นแก่ตัว คนเห็นแก่ได้ คนที่เสียดสละ คนที่ไปวัดไปวาเป็นบัณฑิต เราก็คบบัณฑิตกัน แล้วบัณฑิตกับบัณฑิตก็เดียวกัน

ธมฺมสากัจฉา เอตมมฺงฺคฺลมฺุตตมํ การประพฤติปฏิบัติธรรมนะมันแสนยาก คำว่าแสนยากนะ การเอาชนะตนเอง ถ้าใครเอาชนะตนเองได้มันถึงจะทำความสงบของใจได้ ถ้าใจสงบเข้ามานะเราก็เอาชนะใจของเรา เราควบคุมใจของเราได้ ใจที่มันทุกข์มันร้อน ใจที่มันคิดคึ้นอยู่ แล้วถ้าควบคุมดูแลมันได้มันจะมีความสุขขนาดไหน คุณติ เวลาคนเขาประสบความสำเร็จกับชีวิตความเป็นอยู่เขาอุดมสมบูรณ์ของเขา เขามีความสุขของเขา เรามองด้วยสายตาเฝ้าว่าเขามีความสุขของเขา แต่เขาคอตกนะ เขาต้องพลัดพรากจากชีวิตนี้ไป เขาจะต้องพลัดพรากจากสมบัติพัสถานที่เขาหามาทั้งนั้น

คนที่พลัดพรากไปก็คนที่ไม่มีศีลมีธรรมในหัวใจ มันตื่นเต้น มันมีความเขย่าหัวใจนะ แต่ถ้าเราฝึกหัดของเรา เราฝึกหัดเรามีคุณธรรมของเราในหัวใจ ศีล สมาธิ ปัญญา เรารักษาใจของเรา ถ้าใจของเรา มันเป็นเรื่องธรรมดา คนเราเกิดมาก็ต้องตายทั้งนั้นแหละ แต่เวลาจะตายเราจะมีสิ่งใดเป็นสมบัติของเราไป เราถึงฝึกหัดเสียดสละทานกัน แล้วเวลาเราทำสมาธิของเราเป็นอึดตสมบัติ นั่นมันเป็นวัตถุ มันเป็นสมบัติทางวัตถุ สมบัติทางธรรมของเรา สมบัติอึดตสมบัติในหัวใจของเรา

ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามันเกิดศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมา นะ ใจของข้างนอกไม่มีสิ่งใดมีค่าเลยล่ะ มันเป็นเรื่องอาศัยๆ เราก็อาศัยกัน แล้วอาศัยถ้าจิตใจมันมีคุณธรรม สิ่งที่เราอาศัยนั้นเป็น

ประโยชน์หมด เป็นประโยชน์กับโลก เป็นประโยชน์กับโลกนะเราเสียสละ แต่เสียสละ คนที่มีปัญหาเขาเสียสละเพื่อประโยชน์ เขาไม่ใช่เสียสละเพื่อหน้าตาของเขา เขาไม่ใช่เสียสละว่าเขาโง่ แล้วให้คนอื่นมาหลอกลวงของเขา

คนที่มีปัญหาเขาเสียสละนะมันเป็นประโยชน์ แล้วประโยชน์ที่ไม่มีใครรู้ เราไปใช้ของที่เป็นสาธารณณะนะเราว่าของใครๆ เราไม่รู้ละนั่น ถ้าคนมีปัญญานะเขาจะบริจาคโดยไม่ให้ใครรู้เลย เขาบริจาค นั่นนะบุญของเขาแท้ๆ ทั้งเหวๆ ไม่มีตัวตน มันจะเป็นบุญกุศลที่สมบูรณ์ เพราะคนฉลาดเขาทำอย่างนั้น ไม่ใช่คนโง่ จะทำอะไรต้องไม่มีใครมองเห็นทำไม่ได้ จะทำอะไรไม่มีใครรู้จักทำไม่ได้ แต่ถ้าคนฉลาดเขาทำเขาปิดทองกั้นพระนูนนะ เขาทำเพื่อประโยชน์เขาทั้งนั้นแหละ คนฉลาดๆ เขาทำเพื่อประโยชน์ของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรามี ถ้าเรารักษาจิตใจของเราได้เราจะฉลาด แต่ถ้าเราเป็นคนโง่ คนโง่ทำอะไรจะให้คนยอมรับ จะให้คนยอมรับ ไม่มีใครยอมรับเอ็งหรือ กิเลสนะมันจะนั่งอยู่บนหัวคน แก้อี้ก็มี ฟันก็มี โต้ะตั้งเตียงมีเยอะเยอะไปเลย เขาให้คนพึ่งพาอาศัยหลบร้อนหลบหนาว กิเลสมันบอกไม่ใช่ที่อยู่ของมัน ที่อยู่ของมันคือหัวของคน มันจะชี้หัวคนทั้งนั้นแหละกิเลส แล้วใครยอมรับ

ฉะนั้น ถ้าเรารู้จักกิเลสว่ามันจะเอาอย่างนั้นใช่ไหมเรามีสติมีปัญญาของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา เราทำเพื่อเรา ทำเพื่อเราๆ บารมีธรรมใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ๒,๐๐๐ กว่าปี พวกเรายังเคารพบูชากันอยู่ ครูบาอาจารย์ของเราเวลาท่านประพฤติปฏิบัติไปแล้ว เวลาท่านบรรลุธรรมขึ้นมา มันรู้ได้อย่างไร รู้ได้อย่างไร มันมหัศจรรย์

ถ้าไม่มหัศจรรย์นะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วจะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ ใครมันจะคิดได้ แล้วครูบาอาจารย์ของเราพยายามจะตั้งสอนเราให้ทวนกระแส ให้หักความคิดเราย้อนกลับ หักความคิดเราย้อนกลับเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติปฏิวิโค เป็นธรรมจักรเข้าไปสู่ชำระกิเลสในหัวใจของเรา ไม่มีอะไรชำระกิเลสได้วันไว้แต่มรรค ๘ แล้วมรรคมันเป็นอย่างไรละ งานชอบมันชอบอะไร

ไอนี้งานไม่ชอบ งานระรานชาวบ้าน ความคิดที่ระรานคนอื่นงานไม่ชอบ แต่ถ้ามันหักเข้าไปมันไประรานกิเลส ระรานกิเลส ทุสิมานะของตน เวลาเป็นมรรคนะมันย้อนกลับทวน

กระแสนี้ที่ว่าจะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ โลกเขาต้องส่งออก เขาต้องหาผลประโยชน์ของเขา สัจธรรมนะมันจะเข้าไปชำระล้างความสะอาดในใจ ถ้ามันจะเข้าไปชำระล้างความสะอาดในใจทำอะไร คีล สมาธิ ปัญญา มันทำอะไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้แล้วใครทำได้

เวลาหลวงปู่มันท่านประพฤติปฏิบัติของท่านได้ เวลาที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอนุโมทนากับหลวงปู่มัน เขาคัดค้านกันทั้งนั้นแหละ แต่เพราะอะไร เพราะหลวงปู่มันท่านจะมาฟื้นฟูในการประพฤติปฏิบัติอีกรอบหนึ่งไง กิ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง กิ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง มันเจริญที่ไหนละ มันเจริญในใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เพราะมันเจริญในใจหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นถึงวางวิธีการเอาไว้วางวิธีการเอาไว้แล้วคอยจี้คอยไซ คอยตรวจคอยสอบลูกศิษย์ของท่าน จนลูกศิษย์ของท่านเป็นเพชรน้ำงามๆ ในพุทธศาสนา

เป็นเพชรน้ำงามๆ นะ นั่นล่ะเราเคารพบูชากันตรงนั้นไง เราเคารพบูชากันเพชรน้ำงามๆ ในหัวใจของท่าน ท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านเอาจริงเอาจัง ท่านพยายามใช้ตะบะธรรมแผดเผากิเลสของท่าน ประเสริฐกันตรงนั้น ไม่ใช่ประเสริฐกันสิ่งปลูกสร้างภายนอก สิ่งปลูกสร้างภายนอกเป็นวัฒนธรรมประเพณีของชาวพุทธเรานะ วัตถุประสงค์ที่สวายนามเกิดจากหัวใจของคนที่ยากเสียสละ อยากตอบแทนบุญคุณศาสนา แต่ตอบแทนบุญคุณอย่างนั้น เขาสร้างของเขาอย่างนั้น เขาได้สวรรค์ได้วิมานของเขา แต่ของเราเราประพฤติปฏิบัติธรรมเราจะได้คุณธรรม

ไฉนมันเขาทำแล้วเขาได้วิมาน ได้สวรรค์วิมานของเขา ได้วิญญู ได้ที่อาศัยของเขา เราต้องการอย่างนั้นอีกหรือ เราต้องการไปอยู่ในวิมานอีกเป็นหมื่นๆ ปีอีกใช้ไหม เราจะต้องการประพฤติปฏิบัติให้สิ้นไปจากทุกข์ไหม ถ้าเราต้องการปฏิบัติสิ้นไปจากทุกข์เราจะมีคุณธรรมในหัวใจนะ คีล สมาธิ ปัญญาที่นี้ เราจะเห็นคุณค่าของโคนต้นไม้ เราจะเห็นคุณค่าของถ้ำ ของป่าเขาที่มันรื่นรม เพราะมันเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติ มันเกี่ยวกับความสงบสงัดใจ เราเห็นตรงนั้น เห็นตรงนั้นมีค่า ไม่ใช่เห็นสิ่งปลูกสร้างใดๆ มีค่า

สิ่งปลูกสร้างนั้นเขาทำเขาเสียสละทานของเขา ทาน คีล ภาวนา เราจะภาวนาของเรา เรา จะดูแลหัวใจของเรา เราอยากได้อัตตสมบัติ อยากได้คุณธรรม อยากได้ความจริงในหัวใจนี้ เราทำที่นี้ ทำทานเป็นเรื่องของท่าน แล้วเราประพฤติปฏิบัติของเราให้มันเป็นความจริงในใจของเรา

ศีล สมาธิ ปัญญาให้จักรมันหมุน ให้จักรมันเคลื่อน ให้ธรรมจักรมันมีจริง ให้มรรคมันเกิดขึ้น
เราเป็นสัตว์อาชาไนย เราต้องการคุณสมบัติอย่างนี้ เราไม่ต้องการสวรรค์วิมานอย่างใดทั้งสิ้น
สวรรค์วิมานเป็นสมบัติสาธารณะ เหมือนกับดวงดาวดวงหนึ่ง ใครคิดถึงเทคโนโลยีขึ้นไปได้ก็
ไปได้ทั้งนั้นแหละ

ก็เหมือนกัน ใครทำบุญกุศลมันก็ไปได้ทั้งนั้นแหละ แต่อัตตสมบัติเป็นของๆ ตนนะ
ปัจเจกตั้ง สันติภูมิจโกในหัวใจดวงนี้ เอวัง